

Călin Torsan

POLIROM
2019

Colecția JUNIOR este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Ilustrații și layout de interior: Carla Duschka / Atelierul de grafică

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

TORSAN, CĂLIN

Vrăjitorul dințos / Călin Torsan; il. de Carla Duschka. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7836-5

I. Duschka, Carla (il.)

821.135.1

Printed in Romania

DUMIRIREA

Imediat cum a ieșit pe ușa blocului, Pit s-a simțit într-o altă lume. Era o lume nouă care nu mai semăna deloc cu cea unde trăise liniștit până ce se trezise din somn, dar nici cu ceea ce tocmai văzuse prin fereastră. Dispăruse brusc chiar și ceața aia trandafirie, deși lăsase în urma ei un parfum straniu de fructe proaspete, dar niște fructe necunoscute, cum numai în pădurile virgine mai puteau crește. Ridică privirea în sus după pasărea care lepădase oul auriu, însă pe cer nu mai era nimic de felul ei, ba chiar ceea ce descoperi acolo îi lăsa senzația neplăcută și înfricosătoare că nu mai exista un cer aşa cum îl știuse până atunci. Tot ceea ce putea ghici în fostul cuib al norilor era numai colțul impunător al cifrei 7 și picioarele crăcăname ale literei A. Ortografiate cu un soi de cerneală închisă la culoare. Copilul se întrebă ce mai putea însemna și asta, înghițind în gol puțina salivă ce-i mai rămăsese în gură. Teama îi uscase buzele și limba, aşa că trebuia să bea repede ceva. O coti iute spre locul unde ar fi trebuit să se afle magazinul.

Un vârtej de frunze moarte îi încurcă pașii ca în zilele cu zăpadă proaspătă, atunci când ningea câte o noapte întreagă și când se închideau școlile din pricina asta.

Deja neliniștit, Pit întorcea pe toate fețele gândul că totuși era vară deplină, nereușind să priceapă cum putea exista în iulie un asemenea strat gros de frunze veștejite. În ciuda acestor temeri își târșâi pașii mai departe, dar numai până când frunzele alea se transformară brusc într-un soi de gel ce-i împotmoli complet mersul. Nu era chip să mai ajungă la tejgheaua de unde să ceară un suc sau o sticlă cu apă. În plus, uitase să ia cu el ceva mărunțiș, aşa că acum se căuta agitat prin buzunare, încercând să facă toate lucrurile exact aşa cum le făcuse întotdeauna: era posibil ca apelul la obiceiurile sale vechi să-l fi putut calma, măcar pentru detaliul că ele puteau fi singurul lucru neschimbat în toată această poveste stranie ce îl cuprinsese. Dar se păcălea să nu bage în seamă ciudăteniile prin care trecea, ca și cum nu i se întâmplase nimic. Totuși, i se părea singura atitudine ce-l putea echilibra într-un final, adică să se comporte aşa cum se comportase și până atunci.

Găsi până la urmă câteva monede în buzunarul din spate al pantalonilor, dar când le scoase să le numere, lumina aceea care scălda de-acum întregul colț de cartier le volatilizase, prefăcându-le în fire aurii de nisip fin. Așa că băiatul își șterse mâinile de mărunțișul acela, frecându-și palmele una de alta, ceea ce îi aduse aminte de vacanțele din trecut, atunci când înfruntase valurile ostenite ale mării doar cu lopătelele și găletușele din

plastic. De-atunci păstra senzația mâinilor îmbâcsite cu nisipul fierbinte de pe malul apei, care amesteca laolaltă pietre măcinate de vânt și cochiliile măruntite ale melcilor și scoicilor. Lăsă amintirile să îl cuprindă încetisor, rememorându-le ca pe un film captivant care te face să uiți de problemele ce te apasă. Pe ecranul tainic al mintii îi apărură imediat acele trâmbi de apă ce se nășteau unele din altele într-un iureş amețitor, spart uneori numai de țipetele ca de sugar ale pescărușilor și albatroșilor. Soarele îl orbea ca și atunci, iar de castelul înălțat din nisipul umed se apropie o siluetă amenințătoare. De sub pălărioara cu borurile largi nu-i chip s-o deslușească, dar briza mării poartă dinspre ea un parfum cunoscut ce îl liniștește. Are farmecul dimineților lui de prichindel, căci miroase exact ca apa de colonie pe care tatăl său o folosește după bărbierit. La doi pași de el intrusul îi întinde mâna cu ceas, iar Pit se agață de ea cu nădejdea pe care fiecare om și-o pune în părinti. Bărbatul îl poartă ceva mai încolo de cetatea înălțată cu răbdare, pe turnul căreia copilul fixase drept steag un ambalaj de înghețată. Spune că îi va arăta cum măsurau timpul oamenii vremurilor trecute. Pentru asta, se îndreaptă mai întâi spre arbuștii de la capătul plajei, de unde rupe o nuia elastică. Îi zice că ăla va fi *gnomonul*, iar suprinderea că acest cuvânt îi răsare în minte după atâta timp este cât pe ce să-l smulgă pe băiat din

țesătura aducerilor aminte. Totuși, face efortul pe care fiecare spectator îl depune câteodată, atunci când viața încearcă să-i abată atenția de la filmul urmărit. Așa că Pit se cuibărește mai adânc în fotoliul imaginar din sala fictivă de cinematograf, reușind să intre din nou în pielea personajului de atunci...

Ajunge cu tatăl său într-un colț pustiu al țărmului... Acesta îi dă vergeaua și îl roagă să deseneze un cerc în pietrișul de-acolo. Tânțul trasează cu stângăcie unul care are mai degrabă forma lunguiată a unei mingi de rugby. Părintele șterge conturul acela cu talpa piciorului, îndemnându-l să facă un cerc mult mai mare. Când roata aceea este isprăvită, mâna cu ceas înfige vertical *gnomonul*, undeva aproape de centrul circumferinței. Imediat îi atrage atenția umbra bățului, care atinge tainic linia acelui rotund scrijelit de el în pământ. Tatăl îi spune atunci că acela se numește *cadran solar*. Băiețașul este foarte mândru că au construit împreună o treabă aşa complicată, iar ce mai audе din gura bărbatului sunt doar numele unor localități – Brașov, Bistrița și Iași – și ale unor biserici – Sfântul Bartolomeu, Evanghelică și Adormirea Maicii Domnului –, unde românii au închipuit pentru primele dăți asemenea mijloace de măsurare a timpului. Apoi filmul se încheie, iar odată cu el vraja ce îl purtase în trecut.

Prizonier al acelor amintiri, uitase de arătarea aceea ce semăna cu Andreea. De parcă nici n-ar fi existat.

Cu toate astea, mintea sa întrezărise ceva prin desisul încâlcit al bazaconiilor ce-l împresuraseră în această dumnică de neuitat. Și tocmai pentru că era ultima zi a săptămânii, Pit nădăjduia că odată cu apusul soarelui se vor termina toate acele aiureli care-i zăpăciseră viața. Îndrăznea să creadă că urmează firesc ziua de luni, atunci când și părinții lui, dar și toți oamenii aceia din jur, pe care acum nu-i mai zărea, ar fi trebuit să ajungă la locurile de muncă. Se încuraja că totul nu e decât un coșmar din care urma să se trezească. Nu-și putea închipui că toate activitățile umane puteau cu-adevărat să se blocheze, aşa după cum mai glumeau pe la școală, imaginându-și acea zi nefastă când internetul ar fi căzut. Ei bine, acum chiar asta se întâmplase! Nu mai era deloc curent electric, și nimic din felul cum arătase lumea până atunci nu mai putea fi recunoscut. În plus, Pit se găsea absolut singur în fața acestui calvar neașteptat. Orice ființă care i-ar fi fost aproape în această experiență extremă l-ar fi ajutat să simtă mai multă încredere. L-ar fi îndemnat să ia hotărârile potrivite. Și ființa aia n-ar fi trebuit să fie musai un om. Credea cu sinceritate că s-ar fi apropiat repede de orice fel de viciu cu care s-ar fi putut înțelege și pe care-ar fi reușit să-o mânge, vorbindu-i și descărcându-și sufletul. Dar unde să-o găsească? Retrăi brusc clipa apropiată, atunci când văzuse acea făptură eliberată din oul incandescent. Păruse a fi

o fetiță ce semăna bine cu colega lui de clasă. Trebuia să-o caute cumva, indiferent cât i-ar fi luat treaba asta.

Pit rememorase secvențele trăite în timpul acelor vacanțe din trecut. Acel detaliu nesemnificativ îl făcu să înțeleagă brusc ceea ce i se petrecuse: se afla în viitor! Își aduse foarte bine aminte cum setase calendarul calculatorului pentru anul 3000, doar amuzat să afle când și-ar fi aniversat peste un mileniu ziua de naștere. Din păcate, uitase să corecteze eroarea atunci când se trezise, iar de-aici i se trăgeau toate! Era sigur de asta. Domnul Copârnic le spusesese de-atâtea ori la Clubul de Astronomie că timpul e un lucru cu care nu e prea bine să te joci.

